

At vente og ikke vente

Lyriske besværgelser af det foreløbige

Knud Steffen Nielsen
Farven Godot
64 sider, 80 kr.
After Hand

Anmeldt af Mette Moestrup

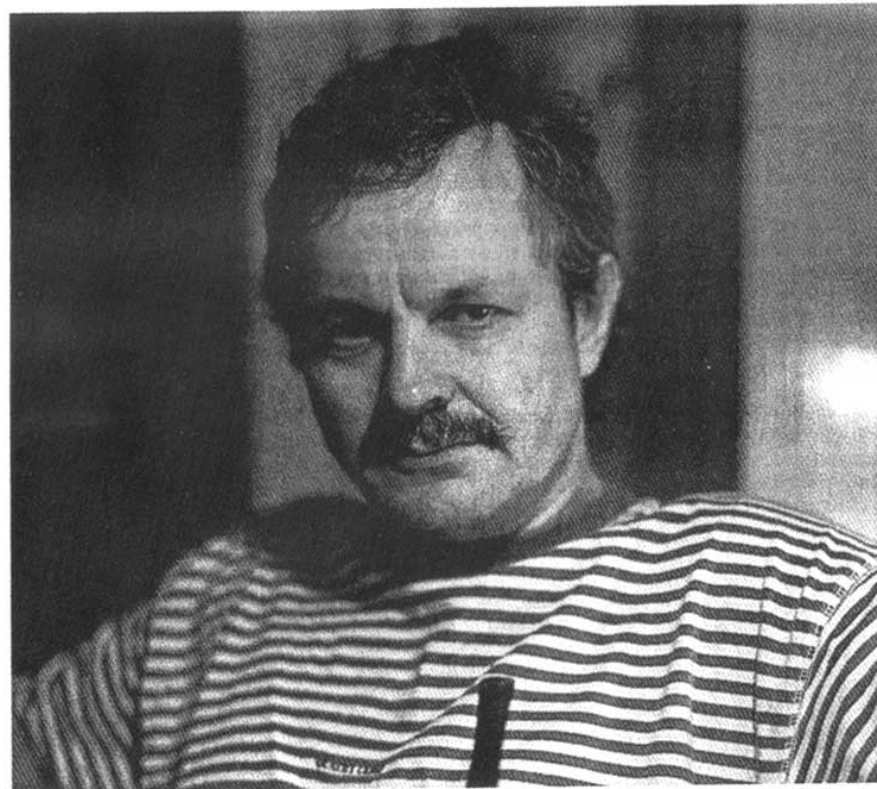
»foreløbig/ som aldrig før«. langtfra en kedelig palet. Med disse på én gang triste og intense ord åbnes »Farven gelse« er jeg'et »et sekund Godot«, hvis akse synes at som/en hellig fugl kun opstået/være det provisoriskes af sine forkullede rester.« Det dobbelthed. En det øje- askegrå danner baggrund for blikkeliges venten. Gennem besværgelsen: »endnu niere/ et både skrøbeligt og stærkt er vi/ udødelige mindst,/ hvis billedsprog, der er optisk det skal være./ et sekund ad effektivt!, kredser digtene gangen«. Her besørger det lako- om nu'et. Som forsvinder og niske »hvis det skal være« en udhales i det samme.

Hvilken farve har »Farven der går hånd i hånd med det Godot«? Referencen til besværgende. Men andetsteds Beckett vækker ikke ligefrem kammer balancen over i kulørte associationer. og selvsmagende patos: »Som forside prydes da også af vindene dog kan kaste sig./ en grå figur. Trods få og små Lettere end glas/ er det, jeg absurde stænk, giver besværgelse./ Smukt/ er det som »Farven Godot« et lyrisk kærligheden«. Liniernes sentihelhedsindtryk, hvorfor der mentale anstrøg skyldes, måske i linjere grad er tale om fortolkning end blot og

udover de lidt klicherede metaforer, en altmodisch omvendt ordstilling.

Slige svipsere opvejes dog af en i øvrigt varieret og fantasifuld metaforik, hvori kuriøse rekvisitter og flygtige sansninger går i spænd med hverdagslige brugsgenstande, såsom »cykelstyret og papirkurven«. Formentlig er det på grund af, at mange af billederne vækker umiddelbar genkendelse, at man sluger de mere mærkværdige og uhåndgribelige råt. Sådan går det til, at man f.eks. tydeligt ser »En/ jomfru«, der »har sat en sort trampolin op« for sig. Billedsproget kalder på synsansen, ligesom digtenes grafiske struktur falder i øjnene. De brudte, fragmenterede linier forrykker marginer. Tegner mønstre.

Hvis digter-jeg'et venter på nogen, er det måske »hende«, der figurerer i afslutningsdigtet: »Men min/ besværgelse kaster sit lys/ tilbage på hendes ansigt, som/ skal vi netop mødes/ i den gamle historie hvor vi/ forveksler drøm og virkelighed med den// tid verden tager«. Næppe en hund-Godot, men måske en grå zone af uforløst venten og forventning. Med antydningen af forening, virker besværgelsen af det foreløbige øjeblik stærkere end beklagelsen af det foreløbiges for-

Knud Steffen Nielsen (Foto: Henrik Have)

gængelighed. Grå, måske, som håbets farve?

Af en eller anden grund, havde jeg ikke hørt om forfatteren før. Men »Farven Godot« giver god grund til at stifte nærmere bekendtskab med billedkunstneren

og digteren Knud Steffen Nielsen (f. 1947) prosaskitser, ligesom »La-kune« (1988), hvor små digtsamlinger: debuten »Indskred forudgriber det grafiske virvars stringens, der versaler ind i horisontale ark; videreføres i »Farven Godot«. (1984) veksler mellem Grå er i grunden en uudgrundelig farve.